Б 8367

БІБЛІОТЕЧКА
ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

М. СЕМЕНКО

В РЕВОЛЮЦІЮ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

1553

БІБЛІОТЕЧКА ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ
ПІД ЗАГАЛЬНОЮ РЕДАКЦІЄЮ В. БЛАКИТНОГО (Еллапського)

№ 14 Б,8387 [891.79 — 14]

М. СЕМЕНКО

В РЕВОЛЮЦІЮ

8275

ХАРЬКОВСКАЯ
ОБЩЕСТВЕННАЯ БИБЛІОТЕКА
27-ОКТ-1928
№ Б. 8387

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ
1925

2509

Друкарня
Держвидава України № 1
імени Г. І. Петровсього
Харків

Укрголовліт № 11162. Зам. 141. Тираж 3000 прим.

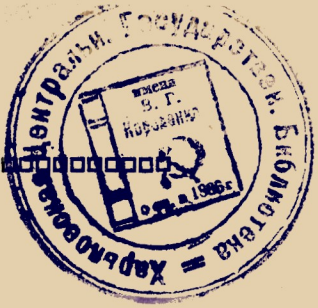

ЧЕРВОНИЙ СТЯГ

Вгору червоний стяг!
Тримайте стяг боротьби!
Міцною рукою — життя
Однімемо в судьби.

Затримуйте палкий мент!
Не гасіть огневого повстання!
В стогнах ворожого конання
Життя забуяє вщерть.

Не кидайте заліза й крицю! —
Перемога й майбутнє в них!
На червоній революції колісниці
Вітер степовий затих.

Вище червоний стяг
В жилавій своїй руці!
Хто забажає вороття —
З лав мерщій!

ЖЕРТВИ

Їх лежало 23 роздітих —
Без голів і обідрані —
Вони теж були матерени діти
І волосся тремтіло на вітрі.

Без шкури й напівзасипані,
Вони поєднують живих і мертвих.
Це-ж трупи, кров'ю зліплені,
І я не боюся вмерти!

ВАСИЛЕВІ ЧУМАКУ

Розніміть пальці — вони заклякли
Серце у білім огні.
Розніміть пальці — вони залякані
І в труні червоний гнів.

І над лобом холодні леза
І на небі холодні вогні.
Розніміть пальці — гудуть марсельєзи
І в труні червоний гнів.

ГНАТОВІ МИХАЙЛИЧЕНКОВІ

Насунулась ніч.
Багато ночей буде.
Здавалось, ніхто не покличе
І тиша слів не розбудить.
І виприсне біль в сльозах.
Ніхто схопленому не поможе.
І лише одно в ухах — жах.
І ні-до-чого тут: „боже, боже".
Лише в останній життя мент
Видавить куля зітхання.
І може вибачить цей рудимент
Хвиля конання.

ГІРНЯКИ

Одвихрив вихор
ураган мільйонсилий пройшов
на загони по кілька десятків душ
розбились ми
з лопатами й ріжним струментом
край стін гранітових
динамітом продірених
стали ми
гудки
гудки
дим
дим
під горою в кам'яниці бетоновій
запалили залізну люльку
іскри
іскри
чому то жар червоний разом з чорним
димом?
натопили сьогодні в печі
ой же й натопили гірняки

і пісня між камінних щілин
на відпочинок:
— ой вихрив вихор
— ой гудів ураган
— бурею напирали
— ходою одноступною ніг
— а зараз групами риєм і викидаєм
— і палим люльки
— ой вихрив вихор
— ой гудів ураган

ТРУД

Здрігнулось землі черево,
а людина людині кров'ю:
на угноєння стерво!
на чорне поле!
І здіймаються землі груди,
а людина людині кров'ю:
на заводи руди!
в огненну пащу горен!
І крутились колеса зубцями,
залізним в ланцюгах скрежетом,
вартовий пильно стежить
за опіром верств.
Крицею, камінем, дротом —
комунікація земної поверхні —
однорупорним гігантським ротом
плюньмо полотняні легені!
І не людина людині, а людина павукові
а павук з двома ногами, як чоловік: —
ні, ми не хочемо, щоб бур'яном заросли
гори,
як торік!

СКАРБИ

Небо не дметься хмар злотом
як раніш повне пихи
небо обікрадено пілотом
продинамітено гір льохи

цебро за цебром великі цебра
з землі скарби цебро за цебром
не гнуться над водою бліді верби
як завод свої труби встромить

скиба за скибою земна кора
руді роззівляє нетра
планета не пускає з свого двора
зачини на космос двері

перший шар справа лопат
далі крізь верстви током
і не нам жолуді збірать
ненароком

КРИЦЯ

М'язами — міцні як криця
Кров'ю — сильна як смола
З'єднали ми — боролись блискавицями
Рух мети

Спід землі
Рудами
Землю давили ми
Порепалась земля

З громом
Пожарами
Вискочили ми
Захопили

Звалили колони
Будови віковічної
Вчора ми
Перемогли

Разом суцільні
М'язами

Кров'ю
Стоїмо сьогодні
Стиснемо руки
Всі
    Всі
Градус за градусом
іскрою — вогнем
серця й мозку
рух —
всім!
        всім!

ОГОНЬ

Огонь огонь
— пожежою пожер
покидьки окису душ

Огонь огонь
— червоною хмарою
в небо крик
погрозою знявся
— слава живим

Вийшли
багато лежить на полі руїн
погрозно хмарою
в небо крик
— слава живим

Прагнення
правіків струмень збігався
— огнем океанним
розлили

Сонце освітлюєш
поверхнь століть

— на боротьбу нашу
глянь
Сонце
Сонце
— перемогу нашу
освітль

Огонь огонь
— кулі земній
на потребу зараз
Огонь огонь
— верстви людського мозку блощиць
і людської душі стоніжок

Огонь огонь
— гнилизну й вогкість віків
і дощів мокрий порох
Огонь огонь
— рук наших всечистий
пломінь — —
— Огонь
огонь!

УРИВКИ З ПОЕМИ „ПОВСТАННЯ“

Друзі мої
Збирайтесь до лав!
Сурма
Сурмить
Похід!
Відчинемо похід
Прекрасної мети —
Діти сучасного в майбутнє!
Шлях
Міцний
Огнем
І кров'ю —
Не набирайте в дорогу!
Не беріть запасу й харчів —
Збирайтесь до лав!
Сурма сурмить похід!

Сьогодні
Кидаю
Іскру повстання —

Всім! Всім! Всім!
Воля моя вже струїть в дроті
Бездари й талантики тягнуться за нами —
Але ми!
Берем!
Сильних!
Слава тобі
Моя компаніє
Захват космічного в віках!

Сильними ногами
Роздавим
Безсиле й хоре —
Чугун і радіо в наших мозках!
Стіну
Пробиваєм
Ми —
Перед очима долина майбутнього!
Кістки і гній за нашими спинами —
До нас, юнаки завтрього!
Вібруючий дріт
Прекрасним тілом
Серце моє сполучає для всіх!
І мій апарат

Г 8387

Лютує:
Всім!
Всім!
Всім!

Палає обрій за спиною
Зникли пілігрими з ціпками
Згоріли стежки до храмів краси.
А ми вийшли
З огню
І за нас
Майбутнє.
Мрія кривава
Спрагнута в віках —
Обійшли нас ручаї крови!
Смердить повітря
М'ясо вібрує в корчах.
Ми
Сучасні
Стискуєм руки —
Спомин титанів в наших серцях!
Обрій палає!
Жар б'є!
Закуті в броню сьогоднього

Ми поети завтрього!
Палає обрій
Тремтять тіні від нас!
Від огню в нервах
Світиться земля!
Все впало —
Ми самі —
Всі гуки й тремтіння
На землі й під землею
Вдарте на нас!
Мільйонами!
Ляскаючих!
Лун!
Сурми й звірячий рев —
Сколихніть серце зовнішнього
Щоб втамувать душу поета!
За спиною
Палає!
О
Який рідний
Холод прийдешнього
Перед нас!

УРИВКИ З ПОЕМИ „ТОВ. СОНЦЕ“

Розносить буря всесвітній пожар
Хитаються будови корчиться світ.
Там, де пройшли, вже немає хмар
І сходять червоні зорі над сутінками віт.

І блисне сліпуче сонце, і запалають міста
і села
І зворухнуться серця одверті у золотому
огні. —
Приходьте до нас, у кого обличчя веселі,
Хто життя не шкодує у червоній борні.

Темні сили рідіють, заженем їх у нори!
Розіпнемо на стінах, хто коритись не міг!
Хай покриють всю землю червоні пра-
пори —
Лише той веселий, хто світ переміг.

Схвилювалось синє море до дна
Пішов галас по всій землі
Хто каже що надходе весна
І зашелестів молодий ліс

Схвилювалося море до дна
Пішли грюки по всій землі
Цього року буде рання весна
І вода затопить ліс

І здрігнуться віки до дна
І прорветься огонь з землі
І освітле нетри весна
І захитає буря ліс

Розітнеться підземний грюк
Здійметься порох з ним
Затріпоче мільйоном рук
Загуркоче пеклом рим

Розгойдає сліпучий крик
Замигоче блідим огнем
І побачуть що хтось вже зник
І зажадають стальних поем

Але стримать той гук не міг
Однороий шалений вий
І залоскоче над містом сміх
І відгукнеться безжальне — бий.

Зігнутий оповідає сучасну історію
На розі двох пустельних улиць лихтар

Світиться Хрест на покинутім соборі,
Благає знищенно: прийди, вдарь.
Зникли зорі на помутнілім небі
Прищулився бог в жаданні людських
містер.
Але озвалась улиця категоричним „не
треба“
І бог схилився на тумбу і вмер.
Плакав вітер дориваючись з поля:
Мені бога жаль.
Розігнав тіні самотний вистріл з пі-
столя
І нагадав про камінь і сталь.
Розсміялись силуети на темних конях
Хтось запізнілий подумав, що мираж.
Здавалось, що перед ранком ще в мідь
задзвонять
Але всі мрії розігнав центральний
гараж.

Вискочили,
Загули світанком,
Зашипіли крізь сизий дим.
Зникли силуети, тіні, фіранки,
Прокидається місто, повне залізних рим.

Кричали в - голос —
Камінь,
Бетон,
Залізо — —
— Всесвіт!
Всесвіт!
Сталева людина!
Огненним серцем!
Єдиний владар!
Планети пан!
Блискавками руці!
Дротом мередіянним!
Броневому автомобілі!
— Ворога!
— Ворога!
Кам'яниці,
Залізо —
В чорному димі,
Відблисками вибуху
Тріскають, дзвенять
Ланцюги,
Падають
Стовпи,
Гнуться залізні.

— І станув зачарований на сході
— Будинок на червоному фоні
— Окреслений виразно й гордо —
Перший будинок нового світу.

ПЕРШЕ ТРАВНЯ

Принесуть весняні привіти
З далеких сел.
Розкажуть, як шумлять віти
Весело, —
Нам, залізним,
В куряву весняних улиць.
В пущу залізли,
Сонце перед натовпом око щулить —
Перебралися за чорну завісу,
Захопили незалюднений світ —
Принесіть нам гілочок із лісу,
Передайте від степу привіт!

Блиснуло сонце в куряву осліплих хат,
Зустрінулось з загравами міських пожеж —
На вулицях незрівняне свято,
На вулицях безмежний кортеж.
З плакатами і лоскутками!
Всі барви сьогодні в огні!
Цілий світ сьогодні з нами!

Сьогодні все нечервоне в труні!
Вискочимо прудкими автомобілями!
Станемо по тротуарах вряд!
Забудемо, скілько терпіли ми!
Глянемо, як прапори горять!

Співом хитнеться місто,
Відгуком мідяних труб.
І розсипле небо намисто,
І свій скарб загубить —
Сьогодні немає сліз,
Нічого сонцеві сушить,
Сьогодні свято скрізь
І усміх землю здушив.
І відчує повітря галас
І брук — ходу впевнених ніг.
Здивується: що за пригода сталась?
Ще так недавно був сніг!

Вийдемо в святкових строях!
Сьогодні свято борні!
Сьогодні наша пісня — зброя!
Цілий світ сьогодні в огні!

Ставили стовпи на майданах,
Простягали через улиці арки,

Ліпили, обвішували бездоганно,
Садовили оркестри в парку, —
Розмальовували великі автомобілі,
Підмітали брук задріпаний,
Понасажували зайчиків на стіни білі,
Щоб можна було за мотузочок сіпать.

Для нас стовпи оздоблені на майданах,
Нашу радість почіпляли на арках,
Обліплювали й мазали бездоганно,
Сміх і музика в парку, —
Похитують боками автомобілі,
Натовпи повзають засіпані, —
Повітрям всі плями оп'яніли
І блиски розсипані.

УРИВКИ З ПОЕМИ „ВЕСНА“

Сонце нечутними набоями
Стискує, ранить,
Пестить ніжними болями
Кольорові майдани,
Іскрить на зеленому листі,
В грудях мільйонами гуків,
І капають блиски огнисті,
І простягують руки.
Аероплани над містом в небі
Розкидають палкі відозви —
Останній крок ступити треба,
Каплю найгустішої крови, —
І завоюєм шовкові ниви,
Стіни світового міста —
Тріпочуть на вітрі гриви,
Гуляє весняний гість.

Прискало небо брілянтовими зорями
Шляхами незчислимими мільйонів віків,
За безфарбними шкляними шторами,
Над місцевістю, де стоїть Київ.

Стежить за світами телескопною уявою,
Обганяє Дніпром обгорожений скарб.
Рухають дивізії войовничою лавою,
І стояло місто, й ворушилось, ніби краб.
Розмикали мости і похапливо розводили,
Розсікав холодну хвилю таємничий пароход.
Розвернулися, заметушилися базарні кодла
І всміхається з неба містичний рот.
Стьожками сатурнились з надмірного глибу
Міські вулиці, чорніли порожні площі,
І наглядів з неба бог смачну і хитру рибу,
І свиснув сагайдаком серед тихої ночи.
Прокинулись центри, замигтіло на майданах,
Смолоскипи задимили моторошний фон,
І припав астролог до математичного пана,
І закрутив на дві години шиплячий грамофон.
Розгойдалося дихання застиглої атмосфери,

Повітря просік несподіваний вибух гармат, —
Затремтіли, задзвеніли високі скляні сфери,
І розбудив брат брата, і забив брата брат.
Так йому й треба — блиснуло на сході сонце,
І зацвіли міста і села серед застиглих руїн.
І миготіли зорі — небо бажало прискатись конче
Огнем брілянтовим одвічних змін.

Виплив титан з моря,
Виткнув велетенську спину,
Заколихалась хвиля,
Прапорами обвішав мапу,
Землетрусом скинув суходоли,
Знизав плечима Урал.
Розкочується здвигами міцними,
І змішав простір шквал.
Вискочила спінена буря,
Розтали сніги на спинах —
Розлилося весняне море
По селах і по містах.

Вся земля — тремтячий млин,
Метушаться мирошники,
Набігають нові й нові —
З мішками,
Возами немазаними,
Автомобілями - броневиками,
Легкокатними вагончиками, —
Посувались залізні валки
З людьми в шкіряних куртках,
Блискучою зброєю,
Огнем з - під брів.
Платформи смертоносними дулами
По веселій колії —
Вже минули семафор,
Загинають за ліс —
Обережно, обережно,
Більшовики - комуністи
Через сонцеве вікно.
Прирости до трьохдюймовки,
Може хтось засів у лісі
І зіпсує машину.
Випливе повновидий місяць.
Затемніє ліс,
Засріблить залізниця,

Бронпотяг силуетно окреслить —
Хай живе криця!

Глибоко западають вибухи —
Важких гармат не забуть.
Відпадають колишні примхи,
Коли глянеш на дальшу путь.
Будуть з-заду пожарні фони
І куряви степових шляхів,
Зникатиме мережка зони
Під оркестру фабричних гудків.
Буде з-заду зірваний міст
І хрести забутих могил,
Руїни попалених гнізд
І золото згорілих хвиль.
Глибоко западають лоскоти
Кулеметів наївний спів, —
Все минуле заснуло покотом
І розтанув колишній гнів.
Глибоко западають вибухи,
Важких гармат не забуть.
І зворухнеться у серці глибоко
Сонцевесняна путь.

„СТЕП“
(Уривки)

II

. . . . . .

І пройшла чутка незрозуміла й чудна,
І схвилювала степи і ниви,
І була, ніби буря, натхненна й голосна,
Запахло громом без зливи, —
Понесло по степах друкарською фарбою,
Прокинувся в жилах Гонта,
А ну, лишень, показуй свій скарб —
Розпливлись салдати з фронта.

Спалахнули панські економії,
Загомоніло по дворах і вулицях,
Заревли корови на чужій соломі,
І хутір ніяк не притулиться, —
І заплутали, і заморочили універсалами,
І жовтими і блакитними —
Але проривались — „скільки не писали ми“ —
З міста думки новітні.

І казали, що поріжуть степи,
Обмотають тремтячим дротом.
І землю, й небо крицею охопив,
Знищив повсякчасну турботу —
І казали, що поляжуть хліба в степу,
Виростуть несподівані опеньки,
Зійде на дзвіницю світовий сіпун —
І прийде на степи Семенко.

III

Манівцями, ночами місячними,
Ліс окреслений на снігу,
Перехрещений слідами заячими,
Степ відтятий в бліду дугу, —
Пробирались невеличкими бандами,
Відкручували сталеві гайки,
Зупинялись таємничими нарадами
І збирали докупи думки.

Отаман сміливою фігурою —
„Нас залишилось десятка два".
Прошепотів — напевне, його джура —
Що немає ніякого дива —

Більшовики налетіли з сусідньої станції,
Але тут збоку село.
поки дійшли, було вже вранці,
І сліди знову замело.

Лютує хуга невпинно,
Рве й розкидається по шляху,
Добре, що попалась дрезина,
А коли треба, переночуєм в льоху,—
Годі сподіватися валки,
Потяги не ходять уже два дні,
Тінь простяглась до глибокої балки
І ночі такі непривітні й хмурні.

Блукали по лісах стежками вовчими,
Лаялись і крутили цигарки,
Встромляли в далечінь насуплені очі,
І обережно озирались на боки,—
Одірвалась, відбилася розбишацька купка,
Пробивається здаля від широких шляхів,
І тримається в голові лиха думка ціпко,
І душа бентежна шукає гріхів.

Десь хвилюється рухливий Київ,
Злітаються ворони й грачі,

Залізниця по степах гуркотить і ниє
Хвилею холодною вночі, —
І настрінули, й захопили на світанні,
І прийняли остаточний бій...
Поляг у бою отаман,
І вся ватага пішла на гній.

І скрізь по ярах і селах
Пройшов гайдамацький бурун,
І світивсь по ночах священний келех
Над камінем майбутніх комун, —
Запірають міцно ворота,
Трусяться й не сплять на хуторах, —
Не те щоб помірать не охота,
А просто — невідомість і жах.

Привезли книжок і нові закони,
Заходжувались наставляти лад.
Хрипіли під вершниками коні,
Повеселішали мешканці хат, —
Лише вчора полагодили міст,
І поставили з рушницями охорону,
І гризе над рельсами чоловічу кість,
І дивиться на місячну корону.

VI

. . . . . .

Перевозили важкі гармати
Невиданою валкою між нив,
Повисипав народ із хат,
Дивиться на чудернацьке диво, —
Все чужі й чужі по шляху,
І скільки збруї та коней,
Через усе село, степом, в льоху —
Пищики, барабани, дзвони.

Лицарі далеких земель,
Силою гріховної волі —
Діти ланів і скель,
Замурзані, суворі, кволі, —
Самокатчики, кіннота й инші,
Насупленими мовчазними лавами —
Гуркотіли й бряжчали серед тиші,
Похвалялись таємничим „слава".

Розпрягали на майданах коней,
Гомоніли незрозумілою мовою —
Сонце западало, однаково червоне,
І в повітрі ніби пахло кров'ю —

Розташувались табором біля волости,
Напували й розкидали сіно,
Вечір підсмикувався від млости,
І пахло на вулиці бензином.

Замовкло у вечірнім селі,
Заржали чужі коні в клунях,
Місяць здивовано приліг,
Дим між садками суне, —
Порозходились по присмирілих хатах,
Пороздягались і просили вечері,
Цілу ніч над селом розстилався жах,
Лише ранок затривоженість стер.

Вранці бігали зацікавлені діти —
З гори спускаються все нові й нові,
Ще довго буде по шляху куріти —
Порвали міст на 130-ій верстві,
Обходом переходять коло повітового
міста,
Поволі котяться по курній стовповій,
Увечері порозпрягають і сядуть їсти,
А передні десь уже провадять бій.

Може, три дні повзли німці по селах,
Обганяли вершники, авто.

Чудернацькі люльки, сердиті й невеселі,
І може з них не радий ніхто, —
Але зникли, пройшли, нарешті,
Розклеїли жовто-блакитний універсал,
Просіяли обіцянки через решето, —
Подивимось, що буде далі!

Звикається — закони, влада,
Але шкода вибореного в крові,
Незрозуміла й жорстока зрада,
І до стіни знову привів, —
Сидять біля волости діди, —
Смокчуть люльки, водять по землі ціпками,
Дивляться по шляху на глибокі сліди
Замисленими обдуреними свідками.

VII

. . . . . .

Пішли знову на Київ,
Заворушились степовики,
З більшовицькими гаслами, за знайому мрію,
А на зустріч фабричні гудки, —

Хвилюється червоний степ,
По степах революція,
І притаїлось високе небо:
Знов молот і плуг зіллються.

Вкриється степ залізними будовами,
Перетягнеться дротом на стовпах,
Ех, заживем по-новому ми!
А доки-що — хай бабахка! —
Виженем, виріжем без жалю!
Червоний стяг у селі!
Приходь і небо проти нас змалюй,
Щоб мати образ землі!

Заблищать на степу дахи залізні,
Заскавучить, заграє машина,
Сітка вкриє, розмальована грізно,
Степ — старий — родючий — нічий, —
Сонце заходе, кінчає друга зміна,
Спів степом тисячі ротів,
Прислухається степ до трудового гімну,
І відчуває, чому віками радів.

Умерло в степу дідівське й звичне,
Діди старі доживають у кутках.

Прийшло нове, сподіване й недокличне,
Розташувалось в здивованих свідках —
Збирайтесь, гуртуйтесь сільськими комунами!
Крайте землю і кладіть зерно! —
Дзвенить степ людськими лунами,
Пішла робота знов.

Попливуть ліси широкими ріками,
Запахне бензином серед степів,
Витисне паровоз метальовий крик,
У відповідь на заклики молодих слів, —
Радіо-думка обкрутить землю
Спільним змаганням мети,
І завоює людина небесну стелю
І скаже сонцеві: — світи!

Так поєднаються нитками спільними
Степи і високі гори,
Зсохнуться нарости звільна,
І заквітне земля квітами спор, —
І заллють пустелі піски
Океану солоні хвилі —
Сучасний, байдужість кинь
Для майбутнього на могилі!

КАБЛЕПОЕМА ЗА ОКЕАН

(Уривки)

Іскру
полум'я революції
думку - живчик
за океан.
Пролети
мент - хвиля
темним дном
атлантики
лінія - дріт
в далекий край.
В гамір
дротених небодряпів
іскра - думка
атом
огня - пожару
тенденція
повстання - боротьби
не пускаю тебе
далі
останнього поверху.

I
коли скажеш:
тісно, —
в землю тебе
пущу
де кружляє
швидкий
метрополітен.
Електричною ниткою
духу
криці
обмотую камінь
залізо й
дим
волею людини
визволеної.
Сталевий птах
кине
оком
на горізонти міст.
Іскра
зворушить огні серць.
Ллється
воля суцільна

в улиці
тунелі й
потягами кам'яниць.
От міста
до міста
проллється хвиля
дзвони й сурми
новітніх
бойців.
Сонце вигляне на руїну
і піде клич
з континенту на
континент.
Б'ється хвиля
скаженим прибоєм
одбивайте хвилю
на океан!
. . . . . .
Зрушились
нашарування людських
мас.
Бушує лава
стікає
ростопленим огнем.

Але Гренландії
холодний глетчер
сповзає страшним
неминучим
звіром
налізе
крижаним рядном
пискне Европа як
устриця
поховає криця
віки
й ніч небуття
застеле
готику міст.
Прорветься
азією
напружена мрія
з півночи
скорить людина
світ.
Здрігнуть долини
і Гімалаїв хребти
від золотих
бурунів

прибою.
Обриси
земних суходолів
то
думка людська.
Бігунові кола
стиснуть
поверхнь подій
підземними норами
сполучаться
материки.
Пройдіть народи
континентом
на континент!
Роздавіть диню
минулого!
Океанів
басейни
перелліть!
Нові будинки
нових міст
сполучіть рельсами
електрикою
радіо!

Пройдіть народи
побідним маршом
натовпу
історії
монолітна раса!
Наших днів поеми
боротьба й
смерть —
це
для вас!
Наших днів
каміння
падає
з останніх поверхів
на асфальтові тротуари
на процесії
маніфестації й
прапори.
Хвилею
разом
скільки нас —
проб'ємо
верстви руд
для майбутнього!

Барикади
в пасмах хребтів
для майбутнього!
З морів
в океани потечуть
нитки
голосів!
Змінемо
мапу земної
кулі
ріки
переставим
простими лініями
на материках й
океанах
напишемо новий
зміст!
Всіх мередіянів
застеле небо
димарів
дим!
Хай живе
полудневий
бігун!

Викресані
революції
крицею
на межі нових
тисячоліть
стоять борці
революціонери й
поети.
Континенти —
слухайте
поеми межі!
Радіостанції
всіх
материків
приймайте вібруючі
поклику
слова!
Під землею щілинами
кабелями
за океани
в повітря через
долини й
гори
радіохвилями

наш
невільник могутній —
ток.
Вимотаєм планету
щоб сполучить
світи!

. . . . . .

Зсунем
верховини й хребти
зморщим
поверхнь моря
електричним бруком
зрушим
міста
спільним масивом
двинем в другий
бік
хруснем
згибами материків.
Вчіться
мови Майбутнього!
А зараз
з одстебнутим коміром
в руках

віки минулого
за горло
здушені
тріпотять в калюжах
крови
з нас.

. . . . . .

Ми
міряємо суходолами
кладемо материк
на материк.
Ми можемо ще більше!
Вирівняєм
влоговища
рік!
Сполучим
басейни
каналами!
Масиви гір
продинамітим
і видобудем
корисну
руду!
Пустим машину

по землі й
під землею
і під дном світових
океанів.

. . . . . .

Витиснем
олію землі
мішень трудових куль
земля.
Поглиблем шахти!
Гасло:
копальні.
Завдання:
Машина титан.
Наш брат
сміливий і талановитий.
Поволі генії мруть.
Швидче - разом
континенти
швидче - разом
робітники:
машина
жде.

ЗМІСТ

Стор.

Червоний стяг 3
Жертви 4
Василеві Чумаку 5
Гнатові Михайличенкові 6
Гірняки 7
Труд 9
Скарби 10
Криця 11
Огонь 13
Уривки з поеми „Повстання" 15
Уривки з поеми „Тов. Сонце" 19
Перше Травня 24
Уривки з поеми „Весна" 27
Степ 32
Каблепоема за океан 41

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

Харків, пл. Тевелева, 4. Тел. 8-35, 16-38

ХУДОЖНЯ БІБЛІОТЕКА

ВИЙШЛИ З ДРУКУ:

Голота, Б. — В дорові змагань, 32 ст. Ц. 8 к.
Дніпровський, І. — Донбас. Ц. 55 к.
Заливчий, А. — Зарізяка. Ц. 10 к.
Коцюбинський, М. — Коні не винні. Ц. 10 к.
Коцюбинський, М. — Він іде. Ц. 7 к.
Коцюбинський. — Кат. Ц. 10 к.
Коцюбинський. — Подарунок на іменини. Ц. 10 к.
Христовий, М. та Любченко, А. — Дід Євмен, Гордійко. Ц. 10 к.
Слісаренко. — В болотах. Ц. 10 к.
Любченко, А. — Кукіль. Ц. 10 к.
Смолич, Юр. — Кінець міста, за базаром. Ц. 6 к.
Лісовий, П. — В тумані. Ц. 8 к.
Лісовий, П. — Сільське. Ц. 10 к.
Хвильовий, М. — Юрко, 20 стор. Ціна 7 коп.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ТОРГОВЕЛЬНИЙ ВІДДІЛ

Харків, пл. Тевелева, 4. Тел. 8-35, 16-38

Філії: в Київі, Одесі, Катеринославі, Москві й Ленінграді.
Торговельні контори: в Винниці, Житомирі, Полтаві, Чернигові.
Агентства й контрагентства по всіх місцях України.
Телеграфна адреса для всіх — Укрдержвидав.

Ціна 40 коп.
№ 18102